

■ Αληθινή ιστορία

«Δὲν δικαιούνται ἓνα κεράκι ἀπὸ ἐμᾶς;»*

Ἡ γιαγιά Κωνσταντίνα φροντίζει τὶς «ὄρφανές ψυχούλες»

Κάθε μέρα, ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωί, στὰ Κοιμητήρια, μιὰ συμπαθέστατη γιαγιά ἔρχεται στὸν ναὸ τὸν Ἁγίων Πάντων καὶ ἀφοῦ περάσει ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι νὰ ἀσπαστεῖ τὴν Εἰκόνα, θὰ ἀνάψει τὰ κεράκια της, θὰ μοῦ δώσει ἐμένα καραμελίτσα, θὰ μοῦ πεῖ «Δόξα τῷ Θεῷ πὺ ξημέρωσε

καὶ σήμερα» καὶ θὰ ἀρχίσει ἓναν **σκληρὸ ἀγῶνα προσφορᾶς** ἕως καὶ τὸ μεσημέρι, νὰ ἀνάψει τὰ καντηλάκια τῶν κεκοιμημένων μὲ δικό της λάδι καὶ νὰ προσεύχεται γιὰ αὐτοὺς μὲ τὸν δικό της τρόπο.

* * *

Τὴν ἐρώτησα καὶ ἐγὼ μιὰ ἡμέρα μὲ ἀπορία:

- Γιαγιά, πόσους συγγενεῖς ἔχεις ἐδῶ;...

Μὲ κοίταξε ἡ γιαγιά μὲ βλέμμα ἐκπληκτο!

- Γιατὶ ρωτᾷς Παππούλη μου; **Γ**ιὰ τὰ καντηλάκια πὺ ἀνάβω;

- **Ν**αί, τῆς ἀπαντῶ.

- **Ὅ**λοι ἐδῶ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι Παππούλη μου, ὅπως καὶ ἐγώ.

Συγγενεῖς μου εἶναι ὅλοι!

Ἐδῶ ἐγώ, ὅπως καταλάβατε, ἔνιωσα πνευματικὰ πολὺ μικρὸς μπροστά της!

Καὶ συνεχίζει ἡ γιαγιά:

Ἐγὼ ἀνάβω τὰ καντηλάκια στὶς ψυχούλες πὺ ἐδῶ καὶ χρόνια δὲν ἔρχεται κανεὶς καὶ δὲν ἔχουν κανένα πίσω νὰ τοὺς τὰ ἀνάψει ἢ πὺ ἀδιανοήτως καὶ νὰ τοὺς τὰ ἀνάψουν γιὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους.

Βλέπω χαλασμένους τάφους πὺ οὔτε κἂν τὰ ὀνόματά τους δὲν ξεχωρίζουν.

Δὲν δικαιῶνται καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἐμᾶς ἓνα κεράκι καὶ μιὰ προσευ-
χοῦλα, καλέ μου παπούλη;

Ἐπειδὴ οἱ δικοὶ τους τοὺς ξέχασαν;

Ἐγώ, Παπούλη μου, πέρασα τὰ 90 χρόνια τῆς ζωῆς μου καὶ ὁ
Θεὸς μὲ κρατᾷ ὄρθια γιὰ αὐτὲς **τὶς ὀρφανὲς ψυχοῦλες.**

Μωράκια, Παπούλη μου, μόλις λίγων μηνῶν, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ζωὴ
ἀγγελᾶκια ποὺ χρόνια τώρα δὲν πατάει κανεὶς!

Στρατιῶτες ποὺ πολέμησαν, γιὰ νὰ εἶμαι σήμερα ἐγὼ ἐδῶ καὶ νὰ
σοῦ μιλάω, καὶ δὲν τοὺς ἀνάβει ἓνα κεράκι κανεὶς.

Καὶ πολλὲς ἄλλες ψυχοῦλες.

Δὲν δικαιῶνται ἓνα κεράκι ἀπὸ ἐμᾶς;

Ἐπειδὴ, Παπούλη μου, κάποιοι ἔχουν τὴν συνήθεια νὰ λένε:

«**Γ**ιατί νὰ πάω στὰ μνήματα νὰ ἀνάψω κερί; **Ἐ**κεῖ εἶναι;».

Ἦχι, Παπούλη μου, δὲν εἶναι ἔτσι.

Οἱ ψυχὲς τὸ νιώθουν τὸ κεράκι καὶ τὴν παρουσία μας, ἐμεῖς ἀπλὰ
δὲν μποροῦμε νὰ τὸ συλλάβουμε!

Ἐἶναι σκληρὸς ὁ κόσμος, Παπούλη μου, τρῶμε, πίνουμε, διασκε-
δάζουμε γιὰ χρόνια μαζί καὶ μετὰ ποὺ θὰ ἔρθει ὁ θάνατος δὲν ἐπισκέ-
πτονται τοὺς δικούς τους, γιὰ νὰ μὴν χαλάσει ἡ καρδούλα τους.

Μόνο στὰ καλὰ δηλαδή, καὶ στὰ ἄσχημα ὅλα τελειώνουν γιὰ πάντα.

Διαγραφὴ!

Τὸ μόνο ποὺ λυπᾶμαι, Παπούλη μου, ὅταν φύγω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν
ζωή, ποιὸς θὰ τοὺς τὰ ἀνάβει;

Γι' αὐτό, Παπούλη μου, ἔχω ἓνα τετράδιο καὶ γράφω καθημερινὰ
ὅσα ὀνόματα μπορῶ, γιὰ νὰ τὰ δώσω στὶς ἐκκλησίες νὰ τὰ μνημονεύ-
σουνε, ὅταν ἐγὼ πλέον δὲν θὰ μπορῶ...

* * *

Αὐτὴ εἶναι ἡ γιὰ Κωνσταντῖνα.

Ἡ συντροφιά τῶν ψυχῶν, τῶν κοιμητηρίων μας, ἡ εὐλογημένη! □

(*) Βλ. http://miteriko.blogspot.com/2020/06/blog-post_1.html. • Ἐπιμέλ.
ἡμετ.